

ELS NOSTRES HOMES

En Melcior Parrizas

En aquest mateix número i en forma de fulletó, pels companys que tinguin cura de conservar-lo, comencem a publicar "Memorias de un Secretario"; l'autor és l'home què per espai de vuit anys ha portat la secretaria del Col·legi; vuit anys de tasca activa i constant, de lluita continuada contra tot i contra tots, decantant-se sempre vers els companys seus. Semblava, almenys durant els primers anys, que tots els elements, els de dalt i els de baix, estaven estretament units per a batre la classe i que d'aquesta, per aquells, deliciosa còpula, n'havia de sorgir una víctima i una glorificació.

Per les planes d'aquestes Memòries veureu desfilar, dansant frenèticament, els egoïsmes i les ineptituds, les xavacanades i els histrionismes, les baixes concupiscències de curanderos i metges protectors; endevinareu tot seguit qui els emparava i d'on venia la protecció, perquè, arters i astuts, sabien cobrir llur mercaderia amb coses que haurien d'ésser sagrades.

En Parrizas es destacà com a ferm defensor de la llei i dels interessos de l'estament mèdic; president de la comissió de Deontologia, tot seguit organitzà, ensems que creava la inexistent secretaria, la campanya contra l'intrusisme. En aquesta campanya contra la salut pública, qui tenia el deure de posar-se francament al nostre costat pel manament imperatiu de la llei, no sols no ens prestà cap ajut, ans desertà de son lloc, passant-se al camp enemic.

En Parrizas trobava un veritable plaer enfrontant-se amb el perill; com més obstacles i més entrebancs eixien, com més amenaces i coaccions trobava en les *altes esferes*, més atiava el foc, més sense treva, com veritable higienista que no perdona res sospitós d'infecció, lluitava jorn rera jorn, contra els vividors sanitaris i la ineptitud governamental.

Veiem-lo ara — això no ho dirà en ses planes — quin era el seu esperit de companyonia. Meticulós en les tasques de secretaria que la corporació li conferí, tot seguit endegà els serveis inherents a la mateixa i robant hores al repòs, empollà tota la legislació sanitària; sense cap dubte, En Parrizas, avui, mercès a la seva voluntat i privilegiada memòria, guanyaria unes oposicions de legislació sanitària a l'advocat més ben assabentat de l'assumpte. Totes les hores que li deixava lliure la seva especialitat, i àdhuc en perjudici dels seus interessos, les esmerçà envers els treballs del Col·legi i en conduir i aconsellar els companys que li demanaven ajut o li pregaven un consell. Ultra les hores de secretaria, a casa seva, semblava una sucursal del Col·legi: visites, cartes, consultes per telèfon, se succeïen sense interrupció. Recordo que estant jo un dia al seu despatx, en menys de mitja hora li telefonaren tres companys; totes tres consultes foren per coses banals, sense importància, i que hagueren resolt de la mateixa manera telefonant a l'oficial de Secretaria. No hi fa res; els companys volien oir-lo de la mateixa boca d'En Parrizas, puix, i amb raó, el consideraven un veritable arxiu de legislatura. En Parrizas, amb els companys, amb els bons companys, contestava sempre donant les raons que li demanaven amb tota cura, amb tota polidesa i amabilitat. Era, i és, un veritable company que ha entronitzat en son altar la vera amistat.

A posta arriben les "Memorias" d'En Parrizas; alguns amics seus l'han